

DE ZEGENING

1 augustus 1958

Goedenavond vrienden.

Wij weten niet alle dingen, terwijl wij ook fouten kunnen maken, ook al doen wij alles om dit te vermijden. Als onderwerp voor deze avond kies ik een aspect van het menselijk leven, dat in alle inwijdingen en praktisch ook in alle religies tot uiting komt, namelijk: DE ZEGENING

Wanneer wij ons de moeite getroosten het Oude Testament na te lezen, vinden wij verschillende voorbeelden van een overdragen van krachten door middel van handoplegging. Er is een verhaal zelfs, waarin een zekere Ezaü wordt bedrogen door zijn broeder, die hierdoor de mogelijkheid vindt de laatste zegen van zijn vader te ontvangen. Hierop had namelijk alleen de oudste broeder recht. Men zal zich nu afvragen, waarom men over deze laatste zegen zoveel drukte maakte? De handoplegging - want dit is hier belangrijker dan de zegen - dankt in dit verband zijn bestaan aan het priester-zijn van de vader als hoofd van het gezin. Abraham is de priester van zijn stam. Alle aartsvaders zijn dit feitelijk. Zelfs wanneer wij het huidige joodse geloof bezien, blijkt, dat er voor de heer des huizes nog steeds een zekere priesterlijke waardigheid gereserveerd blijft. Nu meende men, dat dit priesterschap niet uit alleen natuurlijke bronnen kon stammen. Er waren Goddelijke krachten mede bij betrokken, wier gaven en krachten door hen in de priester werden uitgestort. Het gevolg was, dat Jakob door de ontvangen zegen het hoofd van de familie werd: de priester. Want door de oplegging van de handen had de vader hem zijn priesterlijke krachten overgedragen.

Wanneer wij later zien, hoe het met priesters gaat van het Christendom - in die dagen ouderen, of ouderlingen genaamd - dan blijkt ook hier de bevoegdheid tot offeren en het leiden van de gemeenschap te worden overgedragen door handoplegging. Dit geschiedt door de apostelen, of hun onmiddellijke opvolgers. Dit geschiedt in de roomse kerken vandaag aan de dag nog.

Bij inwijdingen komt er altijd weer een ogenblik, dat woorden alleen hier niet meer voldoende zijn om de nodige begrippen mede te delen, om het inwijdingsgeheim verder te geven. De leerling, die door de meester voor een verdere inwijding uitverkoren wordt, knielt meestal voor zijn meester neer, die hij vaak ritueel als "vader" zal aanspreken. Deze legt hem de handen op. Daarna zullen leerling en meester in gezamenlijke meditatie datgene ervaren, wat in woorden niet uit te spreken was. Met dergelijke voorbeelden kan ik nog lange tijd voortgaan. Reeds in het prille begin van de menselijke Godsaanvaarding is, zoals nog in deze dagen, de handoplegging een belangrijk deel van de zegening. De zegening en handoplegging is een nu nog geldend symbool voor alle overdracht van geestelijke krachten en bovennatuurlijke vermogens, zoals in het verre verleden.

Indien wij willen trachten te begrijpen, waarom dit zo is, zullen wij er goed aan doen even de geschiedenis als voorbeeld terzijde te stellen. Wanneer een mens werkelijk harmonische in zich is, vredig en zonder innerlijke strijd, bereikt hij een harmonie met de kosmos. Het je één gevoelen met al het zijnde wekt vele krachten in het Ik. De persoonlijkheid zelf is door het niet aanwezig zijn van innerlijke verdeeldheid en strijd sterker en machtiger dan tevoren. Het Ik is alleen hierdoor reeds in staat uit zijn omgeving verschillende stralingen en potentialen te absorberen, die voor lichamelijke vitaliteit zeer belangrijk zijn. Geestelijk kun je, juist dank zij deze innerlijke vrede, gemakkelijker in jezelf keren. Dit brengt de mogelijkheid tot vele ontdekkingen in het eigen wezen. Op de duur kun je je leren bewegen op een niveau, dat buiten alle stoffelijke realiteiten is gelegen. Ook hier kun je bepaalde gaven ontwikkelen; ook hier kun je uit je omgeving de krachten putten, die voor een normale mens niet bereikbaar zijn. Wanneer men nu eenmaal deze krachten in zich heeft verworven, kan men dezen niet willekeurig aan anderen overdragen. Indien er echter iemand bestaat, die te vormen is volgens de noodzakelijke innerlijke vrede, een persoon, waarin a.h.w. het stempel van de krachten kan worden gedrukt, die in de ingewijde, of priesterlijke man berusten, is een overdracht mogelijk; zelfs wanneer op dat ogenblik de mens nog onbewust is. Door mijn eigen vermogens realiseer ik in de andere de potenties, zodat in hem een vrede als die van mij ontstaat. Daarnaast weten wij, dat bv. een magnetiseur krachten in anderen kan doen overvloeien. Ook dergelijke krachten kan men aan anderen geven. Daar het meester-zijn van een gemeenschap, vaak haast

bovennatuurlijke krachten zal vragen, zijn voor de primitieve mens dergelijke krachten voor alle leiders van zijn gemeenschap onontbeerlijk. Daarom kent men alleen de gezegenden, de ingewijden, het recht toe om de strijd te leiden, priester, of vorst van een volk te zijn, te regeren. Ook het verrichten van lagere priesterlijke bedieningen vraagt de genoemde kracht en dus een zegening. Vandaar ook, dat vorsten bepaalde kwalen met handoplegging genezen, etc.

Maar, zo zullen wij ons af moeten vragen, hoe komt het dan, dat men tegenwoordig niet meer krachtens ontvangen wijdingen, of inzegeningen, de handen oplegt en zieken geneest? Waar zijn diegenen, die, krachtens op deze wijze ontvangen krachten nu nog voor God kunnen treden? Want de gebruiken bestaan nog, doch de krachten versaaften. In menig geloof baseert men zich nu nog op de profeten en handhaaft men de oude gebruiken, doch de stemmen van de profeten zijn verstomd. De mensen, die eens de Goddelijke kracht ontvingen en in woorden aan de mensheid konden geven, zijn uitgestorven. Men hoort ze niet meer. Degenen, die zich de zoekers van de waarheid noemen, zijn al te vaak vastgelopen in hun innerlijke verwarringen en kunnen de krachten niet meer vinden, die hun geloof zouden bevestigen en tot weten maken. Dit komt vooral in het steeds groeiende dogmatisme van vele groepen tot uiting.

Wij moeten begrijpen, dat een kracht aanwezig moet zijn bij de inwijder, wil zij overgedragen kunnen worden. Verder kan een dergelijke kracht alleen worden overgedragen aan degenen, die er innerlijk rijp voor zijn. De rijpheid is - vreemd genoeg - niet gebonden aan de kennis van een bepaald geloof, de aanvaarding van bepaalde wetten, of filosofieën. Een fanatiek aanhangen van bepaalde geloofsstellingen maakt zelfs eerder ongeschikt. Slechts werkelijke gesteldheid, innerlijk zowel als lichamelijk, bepaalt of en in hoeverre dergelijke krachten kunnen worden opgenomen. Hierdoor is de zegening langzaam maar zeker verwaterd. Men heeft gemeend het geloof te moeten nemen als bepalende factor voor de overdracht van krachten. Hierdoor is de zegening van heden niet veel meer dan een symbolisch gebaar, dat uiting geeft aan innige gebeden en beste wensen.

Toch zijn er tijden geweest, dat zegening en vloek het lot van een familie, een volk, een ras konden bepalen. Voorbeeld: De profeten hadden de gewoonte te zegenen, dan wel te vervloeken. Dit was zó belangrijk, dat Bileam werd geroepen van verre afstand, om een legerkamp te vervloeken. Eerst deze vervloeking zou een overwinning van de tegenpartij onmogelijk maken. Krachtens zijn erkennen van de Goddelijke wil zegende Bileam, waar men hem had geroepen, om te vervloeken. Degenen, die hem hadden uitgezonden, leden een nederlaag. Nu kan in een enkel geval dit aan een speling van het lot worden geweten. Maar wij vinden dergelijke voorbeelden overal weer. Steeds met gelijke resultaten. Niet slechts de Bijbel, maar haast elk geloof, elke inwijdingsschool kent dergelijke voorbeelden.

Zegen en vloek hadden wel degelijk invloed op de pogingen van de mensen en waren zeer belangrijk. Wij kunnen hieruit dan wel de conclusie trekken, dat vroeger inzegening, inwijding, handoplegging, een veel reëlere betekenis hadden dan tegenwoordig wordt aangenomen. Toch spreken de mensen ook nu nog van iets, "waarop geen zegen rust". Men bedoelt hiermede, dat het tot mislukking gedoemd schijnt, dat toevallige omstandigheden het zullen doen mislukken, ondanks alle pogingen. Ook spreekt men nog van een gezegend bedrijf, huwelijk, enz. Men meent daarmee, dat het alles niet anders dan goed schijnt te kunnen gaan. De zegening, zowel als de vervloeking, blijken wel degelijk krachten te bezitten. Het is een uitstralen van krachten, met beperkingen, want de gezegende, of vervloekte, heeft geen zelfstandige beschikking over de krachten, die in, of op hem worden uitgestort.

Nu zijn velen geneigd om uit een dergelijk betoog de gevolgtrekking te maken, dat de juiste zegening dus vruchtbaarheid voor de akkers zal betekenen, dus welvaart zal brengen aan de zakenman, etc. Maar dat is niet reëel gedacht. Wij moeten de zaak anders stellen. De zegening straalt een kracht uit, die rust en vrede brengt. De vervloeking daarentegen veroorzaken bij degenen, die daar vatbaar voor zijn, een oproer van de ziel, een vergroting van innerlijke onrust en strijd. De vermogens van de vervloekte zullen dus worden teruggebracht tot een klein deel van de oorspronkelijke vermogens, terwijl de levenskrachten en eventuele geestelijke krachten van de gezegende tot hun meervoud worden versterkt. Stellen wij, dat dit reëel is, dan blijkt ook het geloof een grote invloed op de werking van zegen en vloek uit te kunnen oefenen. Hierdoor is het begrijpelijk, dat vervloeking bij de primitievere mens nog heden zeer gevreesd zijn. Een tovenaars in Afrika kan een vervloeking uitspreken over een mens, die dagreizen verder leeft met

de redelijke zekerheid, dat deze ziek zal worden en misschien zelfs zal sterven. Volgens de wetenschap berust dit op suggestie. Maar het is meer dan dat; een ontnemen van noodzakelijke levenskrachten op een wijze, die thans nog niet biologisch verklaarbaar en dus aanvaardbaar is. Ook blanken, die toch veel minder bijgelovig zijn, zullen aan dergelijke vervloekingen soms als offer vallen. Bij hen is er niet in de eerste plaats sprake van een onmiddellijke lethargie, die de dood veroorzaakt, maar eerder van een wegteren door een voortdurende angst, onrust en innerlijke verdeeldheid.

Aan de andere kant weten wij ook, dat in sommige gevallen een leven kan worden behouden door de zegening van een ingewijde, een priester, of tovenaer, terwijl een ieder alle hoop al had opgegeven. Wij weten, dat sommigen van de ingewijden zelfs in staat zijn het vlugge gif van de cobra in de aderen te doen stollen en door het lichaam uit te doen stoten. Dit is geen suggestie. Uit overleveringen en slechts half geloofde verhalen is verder bekend, dat degenen, die voldoende inwijding en krachten bezitten, zelfs in staat zijn de doden op te wekken uit hun sluimeringen, zij het tijdelijk. Al deze dingen, alle wonderen, zijn rechtstreeks verwant aan zegeningen en vervloekingen. Want achter al deze dingen schuilt een kracht, die voor de mensheid nu klaarblijkelijk nog niet te begrijpen valt, ofschoon zij in wezen toch nogal simpel is. Zoals ik u zoeven reeds wees op het uitstorten van krachten tijdens de handoplegging, zo wees ik u op het wezen van de zegening, die niets anders is dan een overbrengen van krachten op bepaalde wijze.

Wanneer wij zeggen, dat de mens een persoonlijk magnetisme heeft, is dit voor de mens van de wetenschap slechts in beperkte zin aanvaardbaar. Wanneer men vertelt, dat alle mensen langs een innerlijke weg met alle levende wezens - dus ook alle mensen - zijn verbonden, klinkt dit velen te fantastisch. Toch is dit waar. Uw geest reikt uit in een wereld van geesten. In de wereld van de geest kan een wezen geheel doordringen in een ander wezen; de delen van het wezen zijn dan geheel met die van de ander gemengd. De sterkste kan daar zelfs krachten geven en nemen, zoals hij wil, door hiervan gebruik te maken. Verder bestaat afstand voor de geest niet als een realiteit, terwijl zij ook de beperkingen van de tijd helemaal niet kent. Indien de geest dus in de mens, of vanuit de mens kan handelen, zal de vervloeking, of zegening slechts een uitdrukking betekenen van het proces, dat zich bij de spreker innerlijk voltrekt. Wanneer hij innerlijk in staat is het symbool van zijn worden te doen volgen door de realiteit van zijn geestelijk werkzaam zijn - zich baserende op eigen geestelijke inhoud - is de mogelijkheid zeer groot, dat hij zelf reeds al hetgeen hij gesproken heeft, zal volbrengen en méér nog misschien. Naarmate degene, die zegent, of vervloekt, in staat is bij anderen een grotere harmonie te wekken met zijn ogenblikkelijke toestand - of dit nu vrede of haat is -, zal hij in staat zijn alle elementen van hetgeen in deze geestelijke eenheid werd bereikt, ook stoffelijke, merkbaar te maken.

Zegening is niet alleen maar symbool, schijn, spel van woorden en het wekken van indrukken. Ook is zegening niet alleen gebaseerd op het aanroepen van andere krachten. Zegening en vervloeking worden geboren met al hun uitwerkingen in het wezen van degene, die ze uit spreekt. Om echter in waarheid te kunnen zegenen zal men een priesterlijke instelling moeten bezitten. Dit geldt voor beide seksen. Een priesterlijke instelling betekent niet alleen het vast aanvaarden van een bepaald geloof, noch het gebonden zijn aan een bepaalde offerdienst, het kennen van bepaalde theologische argumenten, of het beheersen en uitvoeren van zekere magische rituelen en praktijken. Wel betekent het in zich een erkennen en dragen van een hogere kracht; in zich werken in overeenstemming met die hogere kracht en zijn leven voortdurend confronteren met die kracht en het leven geheel baseren op hetgeen in die kracht wordt erkend. De dwaas kan zegenen noch vervloeken. De wijze zegent, wanneer hij kan. De dienaar van de duisternis zegent en vervloekt, doch kan dit slechts doen voor hen, die lager staan dan hijzelf. Zo goed als er een hiërarchie in de Oudheid heeft bestaan van priesterlijke functie, waarbij de vader eerst staat en dan de oudste zoon en zo verder - bij sommige geloven ook de moeder en dan de oudste dochter - zo is er een soort geestelijke hiërarchie, die in alle sferen en alle bewustzijnstoestanden kan worden doorgevoerd. Zij wordt bepaald door de graad van innerlijke verwantschap met de kosmos, met de Schepper. Naarmate ik dichter sta bij de kracht, die ik God noem, zal de kracht van die God in mij meer uitbaar zijn en door mij meer tot uiting worden gebracht; naarmate ik verder doordring in het rijk van het algehele, het werkelijke leven, zal ik meer kunnen ingrijpen in elke wereld, waarin dit algehele leven nog niet zo wordt erkend, of geuit. Wanneer ik de krachten van de chaos mijn God noem, dan zal ik

vanuit de chaos al datgene aan kunnen tasten, dat in zich een begrip van chaos draagt. Dat zal ik kunnen zegenen, dat zal ik kunnen vervloeken. Zij, die de chaos verworpen hebben, voor zich de vorming begeren en in zichzelf zoeken, zijn onaantastbaar. Conclusie: zegenen en vervloeken, is uiting van eigen kracht, gericht volgens het niveau van eigen bewustzijn, in die kracht mede verwerkt het totaal van de niet geuite persoonlijk-geestelijke eigenschappen en eventueel tevens de kracht van alle sferen en entiteiten, waarmee men onmiddellijk gebonden, of verwant is.

In hoeverre kunnen stoffelijke krachten gebruikt worden voor een zegening, of vervloeking, buiten het door mij gestelde? Op het ogenblik dat ik u breng in de geladen atmosfeer van een onweer, worden de reactieprocessen van de zenuwen vertraagd, gelijktijdig echter geïntensifieerd. Gevolg: explosief optredende reacties, vaak geuit in een geprikkeld zijn, loomheid en lethargie, gevolgd door een haast rusteloos vitaal zijn, zich uitende in angst, zorg, behoefte om iets te doen, zonder te weten wat. Wanneer ik u in zo een toestand kan brengen op het ogenblik, dat het voor uw leven belangrijk is, dan heb ik wel degelijk een vervloeking uitgesproken. Ik heb u de juiste reactie onmogelijk gemaakt en tevens bepaald, dat de reacties, die voor zullen komen voor u als explosies zullen komen, onregelmatig, onoverzienbaar en niet op de juiste ogenblikken. Omgekeerd: op een zonnige morgen, wanneer het vroeg is, en rustig in de natuur, dan haalt u diep adem. Het lijkt, of u ontzettend veel levenskracht hebt, en toch voelt u zich niet gehaast; daarvoor is het te rustig. Hoe wolkenlozer de hemel, hoe ijler en jonger het licht, hoe beter u zich gevoelt. Dat licht ondergaat dus een bepaalde breking. Het valt niet loodrecht, of rechtstreeks, integendeel, het legt een zeer lange weg door de atmosfeer af. Dat licht heeft een zekere intensiteit. De hemel zelf is kaal, maar zij is eentonig van kleur. De lucht is koel, niet te warm. Wanneer ik kans zou zien dergelijke toestanden rond u te scheppen op het ogenblik, dat u een zeer belangrijk besluit moet nemen, is het zeer waarschijnlijk, dat u dit besluit juist zult nemen, dat u over meer krachten zult beschikken, dan anders het geval zou zijn. Zuiver natuurlijke condities hebben dus een zeer grote invloed op het wel en wee van de mens.

Wanneer ik zegenende, of vervloekende, hetzij langs suggestieve, hetzij langs technische of chemische weg, in staat ben dergelijke toestanden te veroorzaken, dan heb ik hiermede volledig datgene bereikt, wat stoffelijk kenbaar is onder het hoofd "zegening of vervloeking". U hebt wel eens gehoord van subsonische trillingen? Dezen liggen onder uw normaal gehoorsniveau en kunnen pijn, onrust en paniek veroorzaken. Zij kunnen het hele schema van denken verwarren. Is het hiervoor nu noodzakelijk, dat ik geluidstrillingen gebruik? Het is bij proefnemingen reeds gebleken, dat bepaalde elektrische emissies, of sterke magnetische emissies, voor de mens een ongeveer gelijke werking kunnen veroorzaken. Wanneer ik dus zelf in staat ben om een dergelijk verschijnsel van mij uit te doen gaan, dan kan ik op zuiver stoffelijke basis vervloeking en zegening binnen een zeker bereik tot werkelijkheid maken.

Wij hebben ook nog te maken met een zekere suggestibiliteit. Wanneer wij iemand onder hypnose brengen, dan kunnen wij zijn reacties ten dele bepalen en wel via het zogenaamd posthypnotisch effect. Door onze wil op te leggen in een ogenblik van onderwerping, kunnen wij restricties maken omtrent het verdere gedrag van een mens. Wanneer die mens vatbaar is daarvoor, dan kan een posthypnotisch bevel nog worden uitgevoerd, soms nog na 72 uur. Soms, waar men een persoon enkele malen heeft gehypnotiseerd, kunnen die termijnen nog langer zijn. M.a.w.: mijn wil is klaarblijkelijk in staat onder bepaalde omstandigheden het patroon van de reacties in een mens te wijzigen. Er bestaat slechts één norm: ik kan niet verwachten, dat het posthypnotisch bevel precies zal worden uitgevoerd, indien dit:

- a. In strijd is met het moreel en zedelijk besef van de persoon aan wie ik dit bevel geef.
- b. Indien dit zijn persoonlijkheid zou krenken, of vernederen.

Wanneer ik nu iemand werkelijk zou willen zegenen, dan zou ik hem bijvoorbeeld, in overeenstemming met zijn eigen wezen, een zeker voorbehoud kunnen geven, waardoor hij van bepaalde handelingen, die schadelijk zouden zijn, wordt teruggehouden. Door ons selectief principe in te schakelen in denken, kan ik hem richten op een voor hem belangrijk punt. Hij zal dit dan gemakkelijk kunnen bereiken en verwerklijken, omdat alle weerstand, anders aanwezig, in zijn persoonlijkheid is weggefallen. Ook het omgekeerde is mogelijk. Een zegening kan dus reeds op stoffelijk niveau worden uitgewerkt. Voor een groot gedeelte met in de stof

gekende middelen. Aan de andere kant kan ik geestelijk dezelfde verschijnselen veroorzaken, zij het langs een ietwat andere weg.

Hiermede meen ik te hebben aangetoond, dat de zegening een belangrijk deel behoort uit te maken van elk geloof. Dat het slechts mag berusten in deze op werkelijk aanwezige krachten. Die krachten kunnen dan als reëel worden beschouwd, wanneer zij kennelijke resultaten afwerpen. Is dat niet het geval, dan mogen wij rustig de waarde van die zegening terzijde stellen. Voor vervloeking geldt precies hetzelfde.

Heeft u niet soms in u de behoefte om een mens te zegenen? Een mens te helpen? Zo ja, begrijp dan, dat u dit alleen kunt verwerkelijken, indien u innerlijk bereid bent te komen tot een eenheid met de kosmos. Verlangt u soms een mens te vervloeken, bedenk dan wel, dat u uw eigen krachten bindt met het noodlot dat u een ander tracht op te dringen. De vervloeking is, doordat zij in uw gedachten bestaat, voor uzelf reeds een werkelijkheid; indien u dus sterk genoeg bent, zou u ze ook voor anderen tot een werkelijkheid kunnen maken. U kunt echter nooit ontkomen aan het noodlot, dat de vervloeking aan de ander heeft opgelegd. Het beheerst ook u. Indien u werkelijk verlangt tot resultaten te komen, tracht dan niet alleen de weg te gaan van het geestelijke, maar tracht ook stoffelijk te begrijpen, welke krachten er bestaan, waardoor men een ander kan helpen, kan voorhelpen, kan genezen, rust kan geven in zichzelf .

Vraag: Wanneer een zegening wordt uitgesproken, dan moet die persoon in kwestie toch in een toestand zijn, of in geestelijke omstandigheden verkeren, dat hij die zegening kan ontvangen?

Antwoord: Dat heb ik inderdaad uitdrukkelijk gesteld. De ontvankelijkheid is nu eenmaal nodig. Kunt u water gieten in een gesloten vat? Kunt u kracht opslaan in een of andere accumulator, die via zijn polen onmiddellijk met aarde is verbonden? Neen, onmogelijk.

Nu komt de vraag: is het noodzakelijk, dat de wijze van leven aanwezig is, wanneer de kracht gegeven wordt? Ik mag mij hierbij beroepen op verschillende leiders van inwijdingsscholen en ingewijden zelf, die uitdrukkelijk stellen, dat, mits de innerlijke honger aanwezig is en de bereidheid tot streven, gedrag e.d. niet belangrijk zijn tot op het ogenblik van de zegening, want de zegening, vastgelegd in het innerlijk, zal een wijziging van gedrag kunnen veroorzaken. Hierbij wijst men dan vaak op gevallen van personen, die een inwijding zoeken en die hun hele omgeving prijs geven en een geheel nieuw leven beginnen.

Vraag: Het is toch niet noodzakelijk, dat de gezegende omtrent de zegening weet, zodat men geestelijk iemand kan genezen, zonder voorkennis van de patiënten?

Antwoord: Mits - en deze voorwaarde blijft bestaan - de patiënt ontvankelijk is voor de zegening. Het bewustzijn hoeft hierbij niet betrokken te zijn. Voorbeelden vinden wij enkele keren in het Oude Testament; vader zegent een kind, dat dus zeker nog geen begrip heeft van goed en kwaad en dat die kracht toch geldig is en bepalend. Het is zeer logisch, dat het bewustzijn niet noodzakelijk is voor de zegening, want die speelt zich af op een terrein, dat, stoffelijk gezien, een aantal automatismen en instinctieve reflexen beheerst, terwijl het geestelijk het hele terrein van de geestelijke kracht beheersen kan. Een stoffelijk bewustzijn hiervan is dus niet noodzakelijk. Maar het is onmogelijk een mens deze krachten te geven, wanneer zijn innerlijke gesteldheid zich daartegen verzet, zelfs al is hij zich daarvan niet bewust. Deze gevallen komen wij heel vaak tegen. Wij kunnen geen mens genezen, die zijn vreugde erin schept zichzelf te beklagen over zijn lijden en gelijktijdig zich te beroemen op zijn ziekte. Het is onmogelijk een mens een zegening te geven, waardoor hij innerlijk rustig wordt, wanneer hij slechts in een jachtig voortspoeden ten koste van anderen een werkelijke voldoening vindt. Het zijn juist deze dingen, die het onmogelijk maken de zegening over te brengen.

Vraag: Kan er een storing voor de mens ontstaan i.v.m. licht en ritme door de vele aardsatellieten van de laatste tijd?

Antwoord: Ik geloof, dat de innerlijke onevenwichtigheid, die de aardsatellieten veroorzaakt hebben, ongetwijfeld eerder te wijten is aan een vrees voor eigen prestige, dan aan de directe inwerking. Hun omlooptijd is zodanig kort en eigen massa zo gering, een weerkaatsing van licht zó onbelangrijk, dat zij geen directe invloed hebben in de zin, waarop ik gesproken heb.

Goedenavond

DE DROOM VAN NEBUKADNEZAR

Goedenavond, vrienden.

Wat is vandaag het tweede onderwerp?

Voorstel: "De droom van Nebukadnezar."

Spreker: Het beeld van de God, waarover wordt gedroomd, is opgebouwd: van bovenuit zo kostbaar mogelijke metalen, naar beneden toe steeds minder kostbaar, tot uiteindelijk de voeten van leem zijn. Een dergelijke droom brengt natuurlijk met zich mee de vraag: waar wordt eigenlijk op gedoeld? Volgens de Bijbel zou het in dit geval zijn op de val van deze vorst en zijn rijk.

Het geeft ons een analogie, die heel wat verder gaat, m.i., dan alleen maar één vorst, of één rijk. Wanneer onze gedachten de edelste zijn, onze daden goed, ons leven gestreng en wij houden ons niet aan hetgeen de wereld ons te zeggen heeft; d.w.z. wij leven niet precies in onze wereld, dan kunnen wij geestelijk ook nog zo hoog stijgen, dan staan wij op lemen voeten. Dit betekent, het aardse bestaan is dan het zwakste deel van je zijn, maar juist dat gedeelte is belangrijk, want al het andere valt, wanneer het aardse bestaan ineens stort. Het zonnegoud en de Goddelijke kracht zijn erg mooi en erg schoon. Wanneer het goed is, dan mag dit alleen maar de top van je wezen zijn. Zoals u misschien zou zeggen: het Goddelijk Licht. Daaronder ligt onmiddellijk de noodhaak van je eigen wereld en die is harder, vooral wanneer je in de stof leeft, dan de doorsneemens en doorsneegeest zich schijnt te realiseren. Je mag niet eenvoudig uit wat die wereld nu toevallig geeft voor jezelf een begrip maken van "zo gaat het wel". Je moet voor jezelf het recht vinden op die wereld. Een mens die niet hard kan zijn in stoffelijke dingen én voor zichzelf én voor anderen, zal nooit in staat zijn om de geestelijke waarheid volledig te verwerklijken in dit bestaan en voort te zetten in een volgend.

Er wordt immers gezegd: God is liefde. Dat het Goddelijke voortdurend a.h.w. ons omhult. Dat klinkt een beetje wekelijk. Zoiets van: wij liggen in een wieg en God zingt tot ons: Suja, kind, slaap maar..... Eigenlijk staat dat nergens geschreven, ook al interpreteert men het metterdaad op deze manier. Gods liefde betekent o.a. dat Hij ons de kans geeft om vrij onze weg te kiezen. Wanneer in ons niet iets van staal is, veerkracht, sterkte, onwrikbaarheid, dan is ons leven onwaar. Je moet je leven opbouwen op datgene, wat je op een bepaalde wereld ervaart. Het andere komt erbij. Zeker, dat kan leiding geven aan het geheel, maar dat andere mag niet betekenen, dat dit je werkelijkheid is. Al de glorie van het oude Babylon ging onder in één nacht. Juist, omdat de pronk, de praal, de pracht, de cultuur en beschaving aan de bovenkant wel in orde waren, maar omdat er geen hardheid, geen rechtsgevoel en geen zelfbeheersing aanwezig waren. Al bent u geestelijk nog zo wijs, u zult het nooit verder brengen, wanneer u niet op aarde een vaste overtuiging en een vast doel hebt.

Let wel: voeten zijn er om je te dragen. Het standbeeld, beschouwd vanuit ons standpunt, is slechts een fixeren van een ogenblik van tijd. In dit ogenblik staan wij zo. Wij kunnen ons alle kanten uit bewegen, maar datgene, wat je hele wezen draagt, moet van een zekere hardheid zijn, van een zekere inhoud. Dat mag tegen anderen niet worden gebruikt. Je mag niet hard zijn tegen de wereld, je moet hard zijn tegen jezelf. Er zijn meer wijze mensen ten onder gegaan aan sentimentaliteit, dan aan een doorzettingsvermogen. Er zijn meer ongelukken gebeurd op deze wereld, doordat men het zo goed bedoelde, dan doordat men zich star en strak vasthield aan datgene, wat men gevoelde als recht. Kijkt u maar naar de wereldoorlogen. Die zijn in een dergelijke hevigheid niet uitgebroken, omdat men op zijn recht bleef staan, maar omdat men steeds gemarchandeerd heeft, totdat het te laat was. U kunt marchanderen en zeggen, dat het niet zo erg is en dat het wel mag. Maar wanneer u er niet zeker van bent, wanneer u niet overtuigd bent, dat hetgeen u doet, aanvaardbaar en goed is, dan staat ook bij u de zaak op lemen voeten. Dan stort ook uw kolos van geestelijk streven, van bereiken van rijkdom, van geluk, van weelde, in. Dan blijft er niets over dan een puinhoop.

Vraag: Hardheid t.o.v. een derde kan toch nodig zijn, wanneer het om een zaak gaat van groot, of algemeen belang.

Antwoord: Zeer beperkt. Deze hardheid zal gelden voor mijzelf, maar voor een ander slechts in zoverre als het onvermijdelijk is, waar zijn bestaan, zijn wezen, te zeer verknoot is met mijn persoonlijke reactie om zonder het beheersen die ander los te maken daarvan.

Voorbeeld: hardheid t.o.v. jezelf en toch medelijden t.o.v. een ander. Twee mensen hebben een auto-ongeluk, beiden zijn gewond. De een staat als het ware op ijzeren voeten. Dit wil zeggen, hij realiseert zich: het is mijn eerste taak om hieruit te komen, te zorgen, dat die ander gered wordt en dan te kijken, of er verder geen schade is. Dan is het klaarblijkelijk niet de bedoeling, dat je die ander nu maar in die auto laat, of hij verbrandt of niet. U zult hem eruit halen en neerleggen, maar of hij nu kreunt en jammert, of niet, u gaat nu eerst doen, wat noodzakelijk is, om daarna terug te keren. Eerst te zorgen voor uw vriend en daarna voor uzelf. Hier heb je iets van die hardheid ten opzichte van jezelf.

Er gebeurt een ongeluk op straat. U gaat erheen, want u weet, dat u verplicht bent te helpen. Het blijkt, dat er hulp aanwezig is. U gaat verder en denkt er niet meer over na. U hebt geen enkel belang, uw mogelijkheid tot daden was niet aanwezig. Het is moeilijk, maar dan moet je zelfs niet in de krant kijken, of er wat over in staat.

Voorbeeld: je brengt je beste vriend naar het graf. Hij wordt begraven, dat je als een noodzaak voelt, als een verplichting tot anderen. Dan moet je hard genoeg zijn om op dit ogenblik te zeggen; deze verhouding is afgelopen en ik ga verder, alsof deze niet bestond. Het zijn moeilijke dingen, toch is dat in de wereld de enige realiteit.

Voorbeeld: je ligt in die auto, dus weer met je tweeën gewond, je gaat eruit en je zegt, dat het noodzakelijk is, dat je je bevrijdt en dat je die ander maar liggen laat. Dat mag je niet doen, je moet die ander er ook uit halen.

Je ziet een ongeluk en je weet, dat de ander zich niet voldoende helpen kan. Dan móet je helpen en mag je niet verder gaan en zeggen, dat er hulp aanwezig is. Bij de begrafenis. Je kunt beter zeggen, dat de relatie afgelopen is en dat deze vorm niet meer bestaat. Toch zult u aan anderen vaak steun moeten geven, ook wanneer u tijdelijk die band schijnbaar handhaaft.

Dus de innerlijke houding zal er een zijn, die van het eigen Ik uitgaat, maar die zo weinig mogelijk ingrijpt in het leven van anderen. Anders, dan zou de mens met ijzeren voeten door de wereld gaan en anderen vermorzelen en dat mag niet. Je moet zelf stevig staan, vast en overtuigd. Maar je mag krachtens deze overtuiging, deze vaste inhoud van je eigen leven, anderen niet in hun vrijheid belemmeren. De derde wordt hierbij dus alleen betrokken, wanneer het onvermijdelijk is.

De man zegt: de kerk geeft mij niet voldoende, ik voel dat ik daar niet thuis hoor, ik heb het overwogen, ik ga déze richting uit... Dan mag hij niet tegen de vrouw zeggen; dus ga jij met mij mee! Anderzijds moet hij zich er tegen verzetten, wanneer de vrouw door smeken en intrigeren zou proberen misschien zelfs om hem toch mee te krijgen naar de kerk, al doet hij dan maar alsof. Daaraan mag hij niet toegeven.

Vraag: Neem bv. het Verre Oosten. Daar moet wel hard tegen derden opgetreden worden, indien men groter onheil wil voorkomen.

Antwoord: Voorbeeld: U bent in een cafe. Daar is iemand dronken en begint op te spelen. U houdt zich volkomen daarbuiten. Tot het ogenblik, dat hij het anderen of u lastig maakt op een zodanige manier, dat dit niet te verdragen is, of te tolereren. Ga naar hem toe, sla hem knock-out en zorg dat er een kop zwarte koffie staat, als hij bijkomt. Met andere woorden, help de storing de wereld uit, wanneer werkelijk blijkt, dat zij niet te tolereren is, maar doe het op een zodanige manier, dat je de oorzaken ervan meteen wegneemt voor de ander, zover hij geneigd is dit te aanvaarden. Het geweld op zichzelf kan niet terzijde worden geschoven, maar het is pas acceptabel, wanneer het onvermijdelijk is geworden volgens eigen rechtsgevoel en binnen de grenzen van eigen weten en vermogen, terwijl het de verplichting met zich brengt om alle aangegane schade zo snel mogelijk ongedaan te maken.

Nu kunt u gaan pauzeren. Ik dank u voor uw aandacht en wens u allen verder een aangename avond toe.

WAAROM LEEF IK?

Goedenavond, vrienden.

Gaarne zou ik uw aandacht willen vragen voor de esoterie. Een van de grote punten, die altijd weer op de voorgrond treedt: "waarom leef ik?" leek mij voor deze avond interessant genoeg om te beschouwen,

Een antwoord hiervoor te vinden, betekent een begrip omtrent jezelf te verwerven. Wanneer wij aannemen, dat alleen een stoffelijk leven, zonder verdere voortzetting, het gehele menselijke bestaan uitmaakt, dan is op zijn minst genomen het nut van het leven incidenteel. Het heeft geen werkelijke zin voor de mens om te streven, of te bereiken, om de eenvoudige reden, dat hij slechts de vreugde van het leven geniet, maar voor zijn zorgen geen enkele mogelijkheid tot redres vindt. Wij moeten dus zeker in de eerste plaats stellen: leven heeft pas zin, indien wij het zien als een deel van een reeks van bestaansvormen. Kunnen wij dit accepteren, dan wordt de vraag anders. Niet: waarom leef ik? Maar: waarom leef ik nu zo?

Er zijn hierover voorbeelden te geven, die m.i. meer verklaren dan een uitvoerige lezing. Er was een mens die vele dingen had uitgevonden. Telkenmale, wanneer hij met veel werk een taak weer had volbracht, kwam hij tot de treurige ontdekking, dat een ander hem was voor geweest of - in andere gevallen - dat men zijn uitvinding bagatelliseerde en niet aanvaardde. Hij werd opstandig en zei: "Waarom leef ik? Wat heeft het voor zin, al mijn zwoegen is nutteloos!" Toen hij overging, kon hij pas begrijpen, waarom hij zó had moeten leven en anders niet, want in een vroegere vorm was hij alchemist geweest. Maar i.p.v. de taak te volbrengen, die hij zich gesteld had, had hij door bedrog anderen veel geld en goud ontnomen. Hij had proeven voorgedoocheld, die niet reëel waren. Hij had dus bewust gefaald. Om dit bewuste falen op te heffen, moest hij onbewust falen zonder te weten waarom. Eerst toen dit evenwicht gekomen was, kon hij een derde maal ter wereld gaan en daar werken voor de zegen van de mensheid, uitvindende en gevende vele nieuwe dingen.

Een ander voorbeeld, dat evenzeer de zin weergeeft van het bestaan: Een mens had zijn hele leven naar waarheid gezocht, maar hij had ze nergens gevonden. Eerst was hij enthousiast naar de kerken getogen, tot zij hem niets meer zeiden. Toen had hij geëxperimenteerd met de occulte wetenschappen, tot de twijfels hem verteerden en een ander pad wezen. Daarna had hij het gezocht in het atheïsme, wat hem geen innerlijke rust gaf. Hij zag geen enkele inhoud en geen enkel doel in het leven meer. Voortgejaagd trachtte hij in het leven waarheid te vinden en vond slechts...nutteloosheid. Ook hij stelde zich de vraag: "Waarom leef je dan eigenlijk? Wat is dan het doel van dit alles, wanneer er geen waarheid te vinden is?" Tot hij overging. Overgaande ontdekte hij, hoe hij vroeger leerstellingen had verkondigd, die niet waar waren. Hij ontdekte, hoe hijzelf had gefaald voor vele anderen en hoe hij zich in dit falen verheugd had. Door zelf te falen, zoals hij anderen een falen had opgelegd, hervond hij zijn evenwicht. Zo kon hij uitstijgen boven de gebondenheid van sferen, die slechts weinig Licht bezitten. Hij vond een werkelijk geloof en kon in dit geloof zijn kringloop voltooien.

Indien wij aannemen, dat het leven van heden, met al zijn problemen, een soort compensatie is van een vroeger bestaan; wanneer wij aannemen, dat de fouten van het leven in heden, morgen een tegendeel zullen vinden in haar falen, dan blijft nog steeds de vraag, waarom dit vreemde spel? Waarom moeten wij steeds zo voortdurend worstelen om tot rechtvaardigen te worden? Waarom moeten wij achter het zelfbedrog doordringen? Waarom moeten wij voor onszelf onthullen, wat ons feitelijk wezen betekent?

Het antwoord hierop kunnen wij wederom vinden in een gelijkenis. Er was een wolk. Hoog dreef zij boven in de lucht, samengesteld uit ontelbare schitterende ijskristallen. Terwijl zij voorttoog, nu beroerd door de zon, dan weer voortstormende, gejaagd door de wind in het gebied van de nacht, vroeg zij zich af, wat het doel van haar bestaan was. De warmte kwam. Van beneden trokken golven omhoog en deden haar groter worden, sterker en zwaarder, tot zij zakte uit de hoge luchten tot dicht boven de aarde. Daar weende zij zeer. Haar tranen vielen op de droge aarde en werden opgeslorpt. Gebonden in de aarde, vroeg zij zich af, wat is de zin van dit alles? Wat is de inhoud? Telkenmale rees zij weer op, nu vanuit de zee, dan vanuit de rivieren, of als

een nevelende vochtige akker. Steeds zich weer hervormende, vroeg zij zich af: "Waarom dit alles?"

Toen echter de dagen vervuld waren, de elementen aaneen werden gesmeed in één kosmisch vuur, toen bleef het bewustzijn van de kleine wolk voortbestaan. Terugziende op haar lange weg begreep zij, dat er mensen op aarde geleefd hebben, dat er planten waren en dieren, dat er schoonheid was, als doel van haar bestaan, als doel van haar zijn. Niet meer bitter, maar verwonderd, stelde zij opnieuw de vraag "Waarom besta ik? Wat is dit laatste bewustzijn, dat ik hier bezit, in deze baaierd van vuur?" Toen doofde het vuur. Er was leegte in het Al, een dorre steenklomp dreef, een afval van het leven door het Oneindige. Maar in haar was nog het bewustzijn van een wolk die eens hoog aan de hemel had gestaan. Zij vroeg zich af: "Waarom?" Ten doofde ook het laatste licht en werd de laatste materie opgelost. In de oplossing zag zij plotseling vele werelden, vrucht dragend en groot. Zij zag mensen zoeken naar waarheid en geesten al scheppend spelen. Toen begreep zij: "Ik was deel van dit alles. Onbelangrijk als ik scheen, was mijn wezen nodig voor het evenwicht van al deze dingen. Zonder mij zou dit niet zo bestaan hebben". Zij vond vrede in zichzelf, maar vroeg toch nog een laatste maal: "Waarom?" Toen was het, alsof zij droomde. Het kleine bewustzijn, schrompelend in een duisternis vol herinnering, week tot ver aan de grenzen van het Al. Daar stond een levend wezen van overweldigende schoonheid en vol van Lichtende kracht. In het wezen waren de werelden en de sterren en de geesten. Toen zei de wolk tot zichzelf: "Zie, een ademtocht ben ik van de oneindigheid, eeuwig, niet door mijzelf, maar door dat, waarvan ik deel uitmaak. Het is mijn taak deel van God te zijn. Dit is de oorzaak en gelijktijdig het doel van mijn leven". Toen verbleekten de beelden. Vanuit de steen werd een baaierd van vuur, vanuit vuur werd een wereld geboren. Hoog in de luchten dreef een wolk vol ijskristallen. Zij jubelde tegen de zon: "Het is schoon te bestaan, bloed van de Schepper, adem van de oneindigheid. Wezen, dat in zichzelf het recht van het bestaan bevestigt, uit zijn verschijnselen de oneindigheid tekent in al zijn verscheidenheid".

Hierin ligt de oplossing van ons probleem. Onze vraag: Wat zijn wij? Waarom zijn wij? wordt hierin verklaard.

Zoals u thans leeft met al uw zorgen, met al uw problemen, de vragen, die in u rijzen en de vreemde antwoorden, die u soms meent uzelf te moeten geven: u bent deel van een oneindigheid. Wij zoeken naar het doel van ons leven in onszelf. Wij menen, dat wij het zijn, waar het om gaat. Wij begrijpen niet, dat er veel grotere krachten zijn, scheppende krachten. Maar indien wij eenmaal de oneindigheid kunnen beseffen, begrijpen, hoe wij ingevoegd zijn in het volmaakte geheel, dat zonder ons onvolmaakt zou zijn, dan kunnen wij vrede vinden met ons wezen, met ons bestaan. Wat kan er belangrijker zijn dan deel te zijn van de oneindigheid? Wat kan er grootser zijn dan - al is het nog zo klein - deel van God te zijn en in je streven en zoeken Zijn wezen te bevestigen in jezelf, maar ook in al het zijnde?

Toch vraag je nog steeds weer: "Waarom? Waarom leef ik? Waarom heb ik geen zekerheid? Waarom bereik ik niet? Waarom wordt mij dit onthouden en dat gegeven?" Natuurlijk, het is moeilijk om hierop een antwoord te vinden, want wij vragen ons antwoord immers niet aan de kracht, waar wij werkelijk deel van zijn. Het gaat ons als de kleine herder, die te midden van de bergen verdwaald was. Rond hem verhieven zich dreigend de rotsen en het kleine keteldal, waarin zijn kudde rust vond, kende geen voedsel genoeg voor enkele dagen. Daarom besloot hij een uitweg te zoeken. Rond hem was slechts een labyrint van rotsen en zand, waarin een enkele maal een groene boom omhoog piekte. Waar een enkele spriet gras toonde, dat nog niet alle leven verstorven was. Maar een weg vond hij niet. Daarop keerde hij terug tot zijn kudde en riep luidkeels: "Hulp" en een stem in de verte antwoordde: "Hulp".. Hij dacht, dat hij het gevonden had. "Waar ben ik", riep hij, "... ben ik?" was het antwoord terug. De kleine herder begreep het niet goed. Toen riep hij: "Red mij" en het antwoord weerkaatste: "Red mij". Toen werd de kleine herder nijdig en schreeuwde woorden, die je niet kunt herhalen, zijn uiting van zijn wanhoop. Toen hij hoorde, dat ook deze woorden werden weerkaatst, begreep hij, dat een echo zijn spel met hem speelde. Hij nam wat karige takken, nam zijn vuurslag en maakte een vuur dat een rookkolom ten hemel zondt. Binnen enkele uren kwamen reeds de ouderen die hem gemist hadden en leidden hem en zijn kudde uit het labyrint weg. Hij had vergeten de juiste weg te kiezen, zoals de mens dit vaak vergeet.

Wanneer wij een antwoord willen hebben over het leven, of over onszelf, dan slingeren wij ons "waarom?" de wereld in en geven onszelf een antwoord, dat ons nooit bevredigen kan en roepen luidkeels om wijsheid en licht en verwachten slechts licht en wijsheid, zoals wij die beseffen. Is het een wonder dat de echo een spel met ons speelt? Maar er bestaat een andere weg. Zoals de rookwolk boven alle bergen en rotsen uit kon stijgen en tonen, waar de kleine herder in gevaar was, zo kunnen soms onze eigen gedachten vanuit ons wezen omhoog klimmen, ver boven de beperkingen van werelden en vormen. En daar dan erkend te worden; dan vinden wij soms de leiding en redding, die nodig is om met onze persoonlijke woestenij van vragen te ontkomen. Dan vinden wij de rust die alleen kan zijn in een tijdelijk overdragen van een verantwoordelijkheid. Geloof mij, vrienden, ook in de esoterie, die zozeer de nadruk legt op het zelf doen en het zelf streven, is er één uitweg, één terzijde vallen van alle verantwoording, want in de kern van de mens woont God. De ziel van heel het leven is God. Buiten God is er geen ziel en geen kern. Indien u die kern beroert en u laat leiden door de gouden inhoud van al het levende, wordt tijdelijk de verantwoording opgenomen en daarvoor gegeven de vrede, van het zich gered weten en zich geleid weten.

Nu zult u zich natuurlijk afvragen, hoe wij een dergelijke toestand kunnen bereiken. Wat zal ik u antwoorden? Weet ik in welk dal u vertoeft en wat uw vragen zijn? Slechts één ding weet ik met absolute zekerheid: het middel om uw wezen zich te doen verheffen boven de omgrenzing, waarin u gevangen bent, die zult u vinden. Voor de één misschien een paar takken, voor de ander een pad naar een hoge berg, of rots; voor een derde misschien een grot. Ieder heeft in zijn leven zijn eigen bereiken en eigen weg te volgen. De vragen die u zich stelt, zijn niet dezelfde vragen, die een ander zich stelt, ook al denkt u dat. Uw probleem verschilt van de problemen van alle anderen: u ben uzelf. U bent uzelf in God en uit God, één bijzonder deel van Zijn Schepping. Zo is het onmogelijk een antwoord te geven op de vraag: hoe kan ik mij redden? Er zijn wel raadgevingen, die haast voor iedereen toegepast kunnen worden. Haast, niet altijd.

Zij zeggen ons: wanneer je niet weet, en niet begrijpt het waarom van het leven en je op je vragen slechts een spottend antwoord krijgt, een echo uit je eigen wereld, zoek dan in jezelf en rond je. Vraag niet naar de volmaaktheid, of onvolmaaktheid, maar neem, wat je geboden wordt; neem wat je aan geestelijk weten en geestelijk ervaren geboden wordt, zonder meer. Vergeet niet, onze herder stookte met armzalige struiken; hij zou zelfs dankbaar geweest zijn voor de mest van zijn kudde, indien dat de enige mogelijkheid geweest ware, want slechts zo heeft hij zich kunnen redden. Zo gaat het met u. Denk niet, dat u rond u het volmaakte hulpmiddel vindt. U zult moeten improviseren. Zie rond u en zoek in uzelf. Rond u zult u het materiaal vinden, waarmee je jouw vrijheid kunt bevechten, indien in u het vuur is, waarmee je dit materiaal tot een nieuw doel kunt bestemmen. Zeg niet, dat u uw wereld regeren zult, want dat kunt u niet. Zeg ook niet, dat u uw wereld zult dienen, daartoe bent u niet in staat. Zeg u zelf steeds weer: de middelen, die de wereld mij geeft, al datgene, wat zij mij biedt aan ervaringen en geestelijke wijsheid, dat zal ik samenvoegen, opdat het gelouterd in het vuur van mijn eigen zoeken naar bevrijding mij tot een baken wordt, dat anderen in staat stelt mij hulp te geven.

Het woord "hulp" brengt dan weer een andere gedachte met zich. Iedereen van ons, waar hij ook vertoeft, verwacht steeds weer hulp. Maar wat is hulp dan eigenlijk? Is dat een geest, die ons vriendelijk voortgeleidt zonder meer? Is het een Lichtende sfeer, waarin wij ons verpozen kunnen, krachten kunnen vergaren? Ik meen, dat ik hier "neen" mag zeggen.

De hulp, die wij in de werelden kunnen krijgen, is ook een echo. Niet de echo op het horizontale vlak. Maar een echo van ons eigen zoeken omhoog, ons vragen aan de oneindigheid, ons zoeken naar de oneindigheid, het gebruiken van alle middelen om steeds weer het oneindige in onszelf te doen spreken; dat doet ons begeren weerklinken, nu niet uit de onvolmaaktheid, waarin wij denken en leven, maar uit de volmaaktheid, waarin wij even zo bestaan als delen van God. Wanneer deze echo komt, zullen wij elkaar niet altijd begrijpen, maar die kunnen wij rustig volgen. Dan is ons eigen wezen en lot zoals het hoort te zijn, in het totaal van de Goddelijke Schepping, dat ons voert. Hierin vinden wij de vrede, de kracht om verder te gaan en hieruit zullen wij ook weer putten het bewustzijn en de mogelijkheid voor nieuwe taak, nieuwe strijd misschien, tot eens er geen echo meer klinkt, dat wij zelf één zijn met al het geschapene, op juist ónze plaats, met juist ónze taak en óns beleven.

Daarmee, vrienden, wil ik dan deze kleine lezing gaan besluiten. Misschien heb ik geen volledig antwoord kunnen geven op alle vragen, die in u rusten. Maar misschien, dat u toch deze gedachtengang gebruiken kunt als een leidraad, in u zelf iets weer kunt vinden van leiding en de echo's tijdelijk doet doven, door niet luidkeels te roepen tot de wereld, maar die te herkennen in uzelf.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond, vrienden.

Wij gaan deze bijeenkomst besluiten met het Schone Woord aan de hand van drie door u te stellen onderwerpen.

DE DUVELSTOEJAGER

Hij wordt voor alles steeds gebruikt,
volstrekt voor alle dingen
en zou hij een ogenblik weigeren,
men zou hem toch wel dwingen
om voort te gaan.
Want al te doen,
wat anderen liever niet vervullen,
dat is zijn taak en bestaan.

Hij begrijpt niet,
waarom hij nu moet vegen
en morgen dweilen, enz.
Hij begrijpt niet, wat in al dit leven
eigenlijk hem nog bekoort,
wat hem nu nog inhoud zou moeten geven
aan het bestaan.

Maar...duvelstoejager vandaag in het leven
heb je veel gedaan en veel volbracht.
Je hebt achter de bekende wegen misschien,
heb je soms gesmacht,
een inzicht in het zijn gekregen,
dat verder gaat,
dan zij, die stellen nu je taak
en menen je te dwingen.

Als duvelstoejager zie je de gezichten der mensen
en merk je de stemmingen,
die rusten erin.
Begrijp je niet alleen hun taken je opgelegd,
ook de zin van al, wat wordt volbracht.

Heb je misschien uit het vele gedaan,
Verzameld een eigen kracht van bestaan, die verder gaat,
dan allen, die je nu gebruiken
en schijnen je levenslust te fnuiken?

Het is veel gedaan, het is wel gedaan.
Het is goed, wanneer je slechts begrijpt: waarom.

OVERTUIGING

Ben ik waarlijk overtuigd?
Kan ik juichen,
dat alles is volbracht
en dat ik alle klachten ken,
die er bestaan?

Weet ik, wat de waarheid is?
Heb ik de wijsheid al erkend?
Gevonden de inhoud van al,
wat rond mij nog bestaat?

Ach, als ik meet met eigen maat,
hoe onvolledig is het zijn.
Ik kan mijzelf niet overtuigen,
ik kan niet vol bevrijding juichen:
"Ik ken de zin van alle werkelijkheid".

O neen, ik ken slechts twijfel.
Twijfel en een onbegrip,
begraven in de tijd.
Maar in mij,
buiten alle vragen,
ligt een gedachte,
sterker dan ooit tevoren.

Zij zegt mij nog te wachten een wijle,
te zoeken nog een wijle opnieuw
en meent een antwoord reeds te geven
op vragen, die ik nog stellen moet.

Kan ik naar die stem slechts luisteren,
dan komt een overtuiging,
niet het bewijs.
Maar omdat voor mijzelf
de overtuiging wezen moet,
wil ik nog verder gaan.

En vreemd: als overtuiging
wordt de overtuiging mij gegeven,
maar zoek ik overtuiging:
ach, ik moet steeds vragen,
streven en weet nog niet waarom.
Want in het aanvaarden
schuilt het Al.

Maar het antwoord op de vraag
blijft stom en leeg.
Omdat er in mijzelf iets,
wat zeer belangrijk was,
nog zweeg en zeide niet:
"Dit is mijn werkelijkheid".

HET HAANTJE OP DE TOREN

Is dit soms een aanspeling op het "Vredespaleis"? Dat is niet zo gek. Degenen, die naar de vrede zoeken, ze doen je ook aan een haantje op de toren denken, want zij draaien ook alle hoeken uit. Hoe de wind waait, waait mijn jasje, maar wat zij ook waren, tevreden niet.

Verguld en schitterend in de zon,
prijkt het haantje van de toren.
Het is stom en zingen kan het niet,
maar strekt de hals naar voren
en proeft de wind.

Het is, alsof het in de schittering
in draaien met de stromen
de zin van het leven voor zich vindt
en licht in gulden pracht.

Het haantje van de toren,
draait met alle winden mee
en komt de wind van achter en van voren
het haantje zegt nooit "neen" .
Het draait, het draait, al tollend rond,
alsof er buiten het draaien
geen levensdoel bestond
voor het haantje op de toren.

Maar, wat is dan de taak,
die het haantje heeft?
Waarom heeft men het daar zo gesteld?
Zo verguld en zo schoon
en zo wankel toch weer?

Dat heeft het een keer eens verteld,
toen ik opkeek en toevallig:
het haantje zag neer,
waarom het zo draait,
waarom het zo leeft.

"Die mij geschapen heeft,
heeft mij niet gesteld
op eigen wegen te gaan.
Hier is de punt van de toren,
daar moet je staan.
Komt er een wind,
dan draai je maar mee,
opdat de anderen zien,
hoe of de wind wel waait".

Ik zei : "Maar ja, misschien
verstaan zij niet, wat ik ze toon".
Het antwoord was: "Dat deert je niet.
Doe jij je taak.
Draai jij maar met elke wind.
Dat is je levensdoel".

"De mens, die in zich wijsheid vindt
en opziet met een juist gevoel,
die kan de gebaren wel verstaan."
Ik keek op en wilde vragen nog:
"Wie heeft je daar geplaatst dan, haan?"
Maar ach, de werkelijkheid kwam weerom:
het haantje op de toren is stom.
Het haantje op de toren kan niet spreken,
dat is nu eenmaal één van zijn gebreken,
maar het wijst je, hoe de wind gaat waaien.

Wanneer in jezelf soms,
laaien hartstochten, verlangen en lust,
kijk op naar het haantje:
zó waait de wind, dan is de storm
van binnen geblust,
omdat je daar buiten
meer te streven vindt.

Vind je het haantje, zo gulden, zo schoon,
alleen maar een speeltuin,
vergeet niet: het leeft lang,
het leeft anders nu dan tevoren.
Door de tijden heen
draait u in het leven ook als het haantje
op de toren, met alle winden mee.
Maar hebt gij alle wind geproefd,
weet gij, wat uw zijn behoeft,
dan vindt gij daarin vree en zijt gij weer uzelf,
als het haantje van de toren.

Goedenavond.